

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **R. K.**, zast. Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem, se sídlem Brno, Divadelní 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 4.8.2010, č.j. 4454/10-1300-203245,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 2.246,20 Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání ze dne 30.6.2006 proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za I. čtvrtletí 2006, vydanému Finančním úřadem v Rakovníku dne 25.5.2006, č.j.: 65920/06/069910/4300.

Finanční ředitelství v Praze (dále též „žalovaný“) v odůvodnění v záhlaví uvedeného rozhodnutí nejprve zrekapitulovalo průběh daňového řízení a dále pak mimo jiné uvedlo, že přezkoumalo napadený platební výměr v žalobcem navrženém rozsahu a zjistilo, že jeho odvolání nebylo důvodné. Při hodnocení jednotlivých důkazních prostředků vycházelo z následujících skutečností.

Uvedlo, že ve smyslu článku 17 odst. 6 šesté směrnice jsou členské státy oprávněny zachovat veškerá vyloučení (případně omezení) nároku na odpočet daně ke dni přistoupení ke Společenství (tj. mohou postupovat odchylně od společných pravidel nároku na odpočet daně

dle čl. 17 odst. 1 směrnice a nad rámec výjimek dle čl. 17 odst. 7 směrnice), a to v rozsahu, ve kterém byly obsaženy v jejich vnitrostátních předpisech v období před vstupem do Evropské unie.

Zákon č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění, který upravoval uplatňování nároku na odpočet daně v období před přistoupením ke Společenství, v § 19 odst. 4 stanovil, že plátce daně nemá nárok na odpočet daně při nákupu osobního automobilu (a to i formou finančního pronájmu) a při technickém zhodnocení osobního automobilu definovaného ust. § 33 zákona o daních z příjmů. Dle ust. § 19 odst. 5 výše citovaného zákona se pak ustanovení odst. 4 nevztahovalo na nákup osobních automobilů za účelem jejich dalšího prodeje (a to i formou finančního pronájmu) a na nákup osobních automobilů určených na vývoz, pokud je uskutečňován plátcem.

Podle žalovaného pak obdobně zákon č. 235/2004 Sb. v § 75 odst. 2 stanoví, že plátce daně nemá nárok na odpočet daně při pořízení osobního automobilu, a to i při pořizování formou finančního pronájmu a při technickém zhodnocení osobního automobilu dle ust. § 33 zákona o daních z příjmů. Dle ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. se zákaz odpočtu nevztahuje na nákup osobních automobilů plátcem za účelem jejich dalšího prodeje a finančního pronájmu. Zákaz odpočtu se nevztahuje rovněž na pořízení osobních automobilů určených na vývoz plátcem. Plátce však nemá nárok na odpočet daně, pokud osobní automobil pořízený za účelem dalšího prodeje, a to i v případě jeho pořízení formou finančního pronájmu, použije pro účel, u kterého nemá nárok na odpočet daně.

Z výše uvedeného žalovaný usoudil, že ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. shodně neumožňuje uplatnění odpočtu daně u nákupu osobního automobilu jako předchozí právní norma platná před přistoupením České republiky ke Společenství, a proto je Česká republika v souladu s čl. 17 odst. 6 šesté směrnice oprávněna si zachovat toto vynětí z nároku na odpočet. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobcem vznesená námitka neslučitelnosti ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. a šesté směrnice je nedůvodná. Žalobcem uplatněný odpočet daně v celkové výši 338.410,-Kč související s pořízením předmětných osobních automobilů je v přímém rozporu s ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb.

Žalovaný posuzoval opodstatněnost žalobcem vznesených námitek ve věci jednotlivých diskriminací a dospěl k závěru, že byly neoprávněné. Žalobcem uváděná diskriminace plátce oproti neplátcí při nákupu osobního automobilu a následném zatížení uskutečněných plnění plátce daní z přidané hodnoty a jím namítané dvojí odvedení daně z přidané hodnoty dle názoru žalovaného neexistuje. Neuznáním odpočtu daně u nakoupeného osobního automobilu zahrnutého do majetku firmy nezatěžuje hospodářský výsledek (zisk) plátce daně z přidané hodnoty, jelikož o celou částku daně z přidané hodnoty, u které si žalobce nemohl uplatnit odpočet daně, postupně (v průběhu 4 zdaňovacích období) je snížen základ daně z příjmů a zákon o daních z příjmů umožňuje v této věci shodný postup jak plátcům, tak neplátcům. Povinnost přiznat daň z uskutečněných zdanitelných plnění a stanovení výše základu daně a daně z přidané hodnoty u pronájmu osobních automobilů tak, že o neuplatněný odpočet daně z přidané hodnoty z nakoupeného osobního automobilu navýšíte cenu tohoto pronájmu, je interní záležitost žalobce a nelze tento postup považovat za dvojí odvedení daně z přidané hodnoty. Žalovaný rovněž nesouhlasil s namítanou diskriminací českých plátců pronajímajících osobní automobily v České republice oproti francouzským plátcům, a to z toho důvodu, že v rámci tuzemských právních norem jednotlivých členských států Evropské unie upravujících oblast daně z přidané hodnoty existují rozdíly, jelikož právní normy komunitárního práva nemají striktní charakter a jednotlivým členským státům zachovávají jistý druh volnosti.

Žalovaný shledal za irrelevantní námitku žalobce, kterou vznesl nesouhlas s definicí finančního pronájmu uvedenou v ust. § 4 odst. 3 písm. g) zákona č. 235/2004 Sb., dle které se finanční pronájem pro účely zákona č. 235/2004 Sb. posuzuje obdobně, jako dodání zboží, a

to z toho důvodu, že speciální právní norma upravující daň z přidané hodnoty je zákon o dani z přidané hodnoty, která má stejnou právní sílu jako zákon o daních z příjmů a zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví, v platném znění. Ve věci daně z přidané hodnoty je nezbytné řídit se definicí finančního pronájmu uvedenou v ust. § 4 odst. 3 písm. g) zákona č. 235/2004 Sb., i když je finanční pronájem z hlediska jiných právních norem možné považovat za poskytnutí služby. Zároveň žalovaný nesouhlasil s žalobcem zmíněnou diskriminací pronajímatelů oproti leasingovým společnostem a to z toho důvodu, že finanční pronájem a pronájem nelze považovat za shodné právní vztahy, jelikož mají svoje specifika, a to zejména ve věci vlastnictví předmětu smluvního vztahu a zajištění rizik.

Žalovaný rovněž posoudil v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveném v rozsudku ze dne 25.11.2009 č.j. 7 Afs 116/2009-70 v úvahu přicházející výtku o neplatnosti ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. a jeho rozpor s čl. 1 Listiny základních práv a svobod (rovnost před zákonem). Z výše uvedeného dle názoru žalovaného vyplývá, že aplikované ustanovení bylo slučitelné s právem Evropské unie. Není tedy důvodu jej považovat za neplatné ve smyslu citovaného rozsudku.

Podle názoru žalovaného je rozlišování vedoucí k protiústavnímu porušení principu rovnosti nepřipustné ve dvojím ohledu: může působit jednak jako akcesorický princip, který zakazuje diskriminovat osoby při výkonu jejich základních práv, a jednak jako neakcesorický princip zakotvený v čl. 1 Listiny základních práv a svobod, který spočívá ve vyloučení libovůle zákonodárce při rozlišování práv určitých skupin subjektů.

Žalovaný dále konstatoval, že na všechny plátce daně nacházejících se v situaci žalobce dopadalo vyloučení nároku na odpočet daně stanovené ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. stejně. Proti těmto jiným plátcům tak nebyl žalobce nijak diskriminován.

Žalovaný pak nespatořoval důvod vidět v přijetí ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. výraz libovůle zákonodárce při rozlišování určitých skupin subjektů. Je tomu tak proto, že plátcí uskutečňující určitá plnění nejsou vůči jiným plátcům uskutečňujícím jiná plnění ve vztahu zvláštní skupiny subjektů ve výše citovaném smyslu. Jejich postavení totiž není nikterak predeterminováno a mají volnost realizace podnikatelské činnosti zahrnující taková či onaká plnění. Neakcesorický ústavní princip ve smyslu čl. 26 citovaného Mezinárodního paktu se proto na věc nevztahuje. Žalovaný konstatoval, že všichni plátcí uskutečnivší v rozhodném období obdobná zdanitelná plnění byli v rovném postavení. Není mu z jeho činnosti známo, že by bylo v některých případech postupováno nedůvodně odlišně.

Závěrem žalovaný uvedl, že jeho pravomoc je striktně vymezena zákonem a není mu dovoleno přezkoumávat, zda zákonodárce správně provedl veškeré závazky eventuelně dovoditelné pro Českou republiku z díky šesté směrnice. Toto posouzení náleží Soudnímu dvoru EU, jak vyplývá z čl. 234 Smlouvy o založení Evropského společenství (shodná úprava nově obsažena v čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie). Tato smlouva má přednost před vnitrostátním zákonem. Žalovaný tedy konstatoval, že by odvolání žalobce ve výroku nemohl vyhovět ani v případě, že by jeho námitkám přisvědčil. Pravomoc rozhodnout o nepoužití zákona jako odvolací orgán nemá.

Žalobce v žalobě proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného mimo jiné namítl, že je nelogické, proč by žalobce při pořízení osobních automobilů za účelem jejich pronájmu neměl mít nárok na uplatnění odpočtu DPH na vstupu, když splnil podmínky vyjádřené v ust. § 72 odst. 1, § 72 odst. 2 písm. a), a § 72 odst. 4 zák. č. 235/2004 Sb., a to jest: přijatá zdanitelná plnění - pořízení osobních automobilů - použil žalobce pro uskutečnění své ekonomické činnosti - pro pronájem osobních automobilů; nárok na uplatnění odpočtu DPH vznikl žalobci dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat DPH na výstupu - žalobce přiznal DPH na výstupu z nájemného za pronájem osobních automobilů; žalobce má nárok na

odpočet DPH v plné výši u přijatých zdanitelných plnění - pořízení osobních automobilů, která použije výhradně pro uskutečnění plnění, u kterých vzniká povinnost přiznat daň na výstupu - žalobce přiznal DPH na výstupu z nájemného za pronájem osobních automobilů; při použití přijatých zdanitelných plnění - pořízení osobních automobilů - jak k uskutečnění plnění uvedených v ust. § 72 odst. 2 uvedeného zákona, tak i plnění uvedených v § 75 odst. 1 tohoto zákona, je žalobce povinen krátit odpočet daně způsobem uvedeným v § 76 téhož zákona - tato situace ale v žalobcově případě nenastala.

Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že jeho pravomoc je striktně vymezena zákonem a není mu dovoleno přezkoumávat, zda zákonodárce správně provedl veškeré závazky eventuelně dovoditelné pro Českou republiku z dikce Šesté směrnice Rady. Toto posouzení náleží Soudnímu dvoru EU, jak vyplývá z čl. 234 Smlouvy o založení Evropského společenství (shodná úprava nově obsažena v čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie). Tato smlouva má přednost před vnitrostátním zákonem. Žalovaný (Finanční ředitelství v Praze) by proto nemohl odvolání ve výroku vyhovět ani v případě, že by byl námitkám přisvědčil. Pravomoc rozhodnout o nepoužití zákona-zde ust. § 75 odst. zákona č. 235/2004 Sb.-žalovaný, jakožto odvolací orgán nemá. Podle žalobce se žalovaný zcela odmítá ve své rozhodovací činnosti vykládat vnitrostátní předpis, tedy ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. v souladu s čl. 17 Šesté směrnice Rady a v případě rozporu při splnění podmínek přímého účinku uvedené směrnice aplikovat článek 17 této směrnice přednostně před odlišnou právní úpravou § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. Podle žalobce se žalovaný jasně vyjádřil, že se s čl. 17 Šesté směrnice Rady nebude zabývat.

Žalobce uvedl, že klíčovou otázkou při posouzení daného případu je otázka aplikovatelnosti vnitrostátní úpravy § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. v případě, kdy je tato v rozporu s obsahem čl. 17 Šesté směrnice Rady.

Podle žalobce je nutné ze strany finančních orgánů postavit najisto, zda uvedený nárok na odpočet DPH splňuje definici ve smyslu čl. 17 uvedené směrnice, neboť vnitrostátní úprava § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. není zcela v souladu s obsahem této směrnice. Žádný z finančních orgánů se pak nezabýval otázkou, zda žalobcův nárok na odpočet DPH v plné výši u přijatých zdanitelných plnění-pořízení osobních automobilů, která použije výhradně pro uskutečnění plnění, u kterých vzniká povinnost přiznat daň na výstupu, splňuje definici ve smyslu čl. 17 uvedené směrnice. Žalobce má za to, že v tom je rozhodnutí opět nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů.

Žalobce také konstatoval, že s názorem žalovaného nelze souhlasit, protože všechny orgány členského státu EU, včetně žalovaného, mají povinnost vykládat vnitrostátní právní předpisy v souladu se směrnicemi vydanými orgány Společenství a v případě nesouladu vnitrostátních předpisů se směrnicí, jsou-li splněny podmínky přímého účinku směrnice, aplikovat směrnici přednostně před odlišnou vnitrostátní právní úpravou. Zde žalobce odkázal na to, že shodný názor je vyjádřen i v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, č.j. 15 Ca 184/2006-42 ze dne 19. července 2007, publikovaným pod č. 1359 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 11/2007. Poukázal dále na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 50/04 a Pl. ÚS 19/04 a dovozoval, že Ústavní soud přijímá koncept aplikační přednosti evropského práva daný Soudním dvorem ES.

Žalobce dále předestřel konkrétní argumenty, na základě kterých dovedl, že vnitrostátní úprava není v souladu s uvedenou směrnicí v neprospěch žalobce a je tak nutno použít pravidla přímého účinku. Zejména poukázal na to, že členské státy se mohou od směrnice odchýlit pouze tam, kde to směrnice výslovně připouští. Účelem čl. 17 Šesté směrnice Rady je zajistit, že plátce DPH bude mít nárok na odpočet na vstupu, jestliže přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti, u které vzniká povinnost přiznat DPH na výstupu. Z ust. § 75 odst. 2 zákona o DPH je podle žalobce zřejmé, že v oblasti uplatnění nároku na odpočet při pořízení a technickém zhodnocení osobního

automobilu došlo k odchýlení od šesté směrnice. V případech, kdy je národní zákon o DPH v rozporu s šestou směrnicí v neprospěch plátce, použijí se pravidla přímého účinku. Článek 17 odst. 7 směrnice umožňuje členskému státu vyloučit ze systému odpočtů majetek při splnění dvou podmínek (předchozí konzultace s Poradním výborem a „cyclical economic reasons“), které však v daném případě splněny nebyly.

Rovněž pak žalobce uvedl, že i Ministerstvo financí řešilo případ, kdy text národní legislativy neumožňuje výklad, který by vedl k výsledku k předpokládanému směrnicí, se závěrem, že je možné postupovat přímo podle směrnice (přímý účinek). Tento závěr byl odsouhlasen na Koordinačním výboru Ministerstva financí a Komory daňových poradců dne 30. listopadu 2005.

Dále žalobce upozornil na skutečnost, že podmínky pro uplatnění přímého účinku čl. 17 Šesté směrnice Rady jsou splněny, a proto se v případě rozporu § 75 odst. 2 zákona o DPH s čl. 17 Šesté směrnice Rady může přímo řídit tímto čl. 17 Šesté směrnice Rady a může proto uplatnit nárok na odpočet DPH na vstupu při pořízení a technickém zhodnocení osobního automobilu. Žalobce se dovolával jednání v souladu se zákonem a jinými obecně závaznými právními předpisy, tj. takového jednání, kdy žalovaný nebude postupovat podle § 75 odst. 2 zákona o DPH, ale bude postupovat přímo (cestou přímého účinku) podle ust. čl. 17 Šesté směrnice Rady a umožní žalobci uplatnit si nárok na odpočet DPH na vstupu při pořízení a technickém zhodnocení osobního automobilu.

Současně žalobce odkázal na rozhodnutí ESD, zabývající se obdobnými otázkami odpočtu DPH. Uvedl, že z čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice Rady by pro Českou republiku mohlo vyplývat právo zachovat vynětí z nároku na odpočet DPH na vstupu po 1.5.2004 ta plnění, která byla obsažena v zákoně č. 588/1992 Sb. Žalobce porovnává ustanovení § 19 odst. 4, 5 a 6 zákona č. 588/1992 Sb., s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., se závěrem, že Česká republika, ač si po 1.5.2004 mohla ponechat právní úpravu platnou do 30.4.2004, neučinila tak, a v rozporu s čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice Rady právní úpravu zpřísnila, neboť po 1.5.2004 z nároku na odpočet DPH nově vyloučila přírážku nad úroveň vstupní ceny bez daně u finančního pronájmu osobního automobilu. Z toho plyne, že ustanovení §75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., není v souladu s čl. 17 Šesté směrnice Rady, neboť Česká republika zákaz odpočtu s přistoupením k Evropské unii rozšířila. Uvedené se dotýká i žalobce, a sice jeho daňového dokladu č. 541462-splátkového kalendáře k leasingové smlouvě, protože zde žalobce měl mít po 1.5.2004 nárok na odpočet DPH na vstupu u přírážky nad úroveň vstupní ceny bez daně u finančního pronájmu osobního automobilu, jak to zde platilo do 30.4.2004.

Dále žalobce poukázal na čl. 17 odst. 7 Šesté směrnice Rady, z něhož vyplývá pro ČR právo zcela nebo zčásti vyloučit ze systému odpočtů veškerý nebo některý investiční majetek či jiný majetek v rámci hospodářského cyklu. S poukazem na judikaturu Soudního dvora ES žalobce uvedl, že pro ČR by to znamenalo, že vyloučení nároku na odpočet DPH na vstupu při pořízení osobního automobilu a při jeho technickém zhodnocení by bylo možné při současném splnění dvou podmínek, a to, provedení konzultace s výborem pro DPH a existenci důvodů hospodářského cyklu. Tyto podmínky splněny nejsou. Ustanovení § 75 odst. 2 zákona o DPH je tedy v rozporu s čl. 17 Šesté směrnice Rady.

Žalobce navrhl, aby soud připustil přímý účinek Šesté směrnice Rady, případně aby řízení přerušil a obrátil se na Soudní dvůr Evropského společenství s předběžnou otázkou týkající se výkladu čl. 17 Šesté směrnice Rady, případně aby řízení přerušil do rozhodnutí Soudního dvora Evropských společenství ve věci C-414/07, neboť předmětem tohoto řízení o předběžné otázce je obdobná otázka, případně aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zrekapituloval průběh daňového řízení a k předmětné žalobě uvedl, že nepřiznání nároku na odpočet při pořízení automobilů nepřinesl současný zákon č. 235/2004, nýbrž zákaz nároku na odpočet byl zaveden již zákonem č. 588/1992 Sb. Podle § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. plátce pořizující osobní automobil za účelem jeho provozování (nikoli za účelem dalšího prodeje) nemá nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu. Žalovaný má tedy za to, že tato pro žalobce nepříjemná skutečnost je však kompenzována při případném prodeji osobního automobilu-podle § 62 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. je prodej (ve smyslu zákona č. 235/2004 Sb. jde o dodání) osvobozen od daně. Osvobození se aplikuje bez ohledu na výši prodejní ceny (tedy i při případném prodeji osobního automobilu se ziskem), což je principiální rozdíl oproti úpravě účinné před 1.5.2004. Stran tvrzeného rozporu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. s čl. 17 směrnice odkázal žalovaný na odůvodnění rozhodnutí. Navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Žalobce podal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2006, kde žalobce uplatnil nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění ve výši 610 126 Kč,-, daň na výstupu u uskutečněných zdanitelných plnění přiznal ve výši 404 296,-Kč a celkově za toto zdaňovací období vykázal nadměrný odpočet ve výši 205 830,-Kč.

Ve spise je také založena výzva správce daně č.j.: 60717/06/069910/4300 ze dne 10.5.2006 podle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., k odstranění vzniklých pochybností o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů výše uvedeného daňového přiznání o přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění vykázaných v oddílu B přiznání.

Ve spise je založen i protokol o ústním jednání se správcem daně ze dne 18.5.2006, jehož přílohou byly konkrétní doklady, které doložil žalobce k přijatým zdanitelným plněním vztahujícím se k předmětnému daňovému přiznání, včetně písemného vyjádření poplatníka z téhož dne. Je zde založen i protokol z ústního jednání ze dne 23.5.2006, při kterém byly předloženy leasingové smlouvy, na základě kterých žalobce uplatnil daň z přidané hodnoty za příslušné zdaňovací období z finanční služby u leasingových splátek, vztahujících se k pořízení osobních automobilů. Součástí tohoto protokolu je i písemné vyjádření poplatníka daně ze dne 23.5.2006, ve kterém namítal rozpor ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty se Směrnicí č. 6 EÚ.

Ve spise je založen i platební výměr č.j.: 65920/06/069910/4300 vydaný dne 25.5.2006 Finančním úřadem v Rakovníku na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2006, kterým správce daně vyměřil žalobci vlastní daňovou povinnost ve výši 142 053,-Kč.

Proti tomuto platebnímu výměru se žalobce dne 30.6.2006 odvolal, přičemž ve svém odvolání namítal rozpor uvedeného platebního výměru s šestou směrnicí, v důsledku čehož je diskriminován vůči jiným plátcům daně z přidané hodnoty, rovněž pak, že nebyla respektována zásada „neutrality daně z přidané hodnoty“, resp. i neplatnost zákona o dani z přidané hodnoty jako celku a neplatnost jeho ust. § 75 odst. 2.

Žalovaný (Finanční ředitelství v Praze) pak vydal rozhodnutí ze dne 9.8.2006 č.j. 6669/06-130, kterým odvolání žalobce proti výše uvedenému platebnímu výměru zamítl. V jeho odůvodnění uvedl, že správce daně na základě provedeného šetření dospěl k závěru, že předmětná vozidla má žalobce zařazena do obchodního majetku, v rámci podnikatelské činnosti je používá k pronájmu a že žalobce uplatněním odpočtů daně z přidané hodnoty u těchto vozidel porušil ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. Žalovaný uvedl, že podle tohoto ustanovení nemá plátce nárok na odpočet daně při pořízení osobního automobilu, a to i

při pořizování formou finančního pronájmu a při technickém zhodnocení osobního automobilu podle zvláštního předpisu. Z výše uvedeného ustanovení dle názoru žalovaného jednoznačně vyplývá, že si žalobce neoprávněně uplatnil přijatá zdanitelná plnění a správce daně při vyměření daně postupoval v souladu se zákonem. K otázce posouzení namítaného nesouladu ust. článku 17 Šesté směrnice Rady s dikcí ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., žalovaný (Finanční ředitelství v Praze) uvedl, že toto ustanovení je plně v souladu s předpisy platnými pro členské země EU, v tomto případě s Šestou směrnicí Rady, a nelze hovořit o diskriminaci nebo rozporu se závazky, které při přistoupení k EU přijala vláda ČR. Z výše uvedených důvodů pak žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Rozhodnutí žalovaného (Finančního ředitelství v Praze) ze dne 9.8.2006 č.j. 6669/06-130 zrušil zdejší soud rozsudkem č.j. 6Ca 307/2006-54 ze dne 1.11.2007. V odůvodnění rozsudku soud mimo jiné uvedl, že odvolací i žalobní námitkou je tvrzení, že ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. je v přímém rozporu s Šestou směrnicí Rady, neboť při jeho důsledném dodržování dle žalobce dochází k diskriminaci plátců DPH, kteří používají osobní automobil k výkonu své profese. Žalobce se po celou dobu daňového řízení i v samotné žalobě domáhal přímého účinku čl. 17 Šesté směrnice Rady s argumentací, že bez ohledu na znění § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. má právo požadovat, aby správce daně a následně i žalovaný přiznal žalobci nárok na odpočet DPH na vstupu při pořízení automobilu s odkazem na čl. 17 Šesté směrnice Rady. Dovožoval, že podmínky pro uplatnění přímého účinku směrnice jsou splněny (ust. čl. 17 je dostatečně určité a lhůta pro implementaci do čl. právního řádu již uplynula) a žalobce se proto v daném případě, kdy nastal rozpor ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. s čl. 17 Šesté směrnice Rady, může řídit přímo tímto čl. 17 směrnice. Soud ve zrušujícím rozsudku tuto žalobní námitku posoudil jako důvodnou a výslovně uvedl, že z obsahu napadeného rozhodnutí i z průběhu správního řízení je zřejmé, že žalovaný učinil k této námitce jednoznačný závěr, že ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. je plně v souladu s předpisy platnými pro členské země EU, v tomto případě s Šestou směrnicí Rady, a nelze hovořit o diskriminaci nebo rozporu se závazky, které při přistoupení k EU přijala vláda ČR. Soud vytkl žalovanému, že pokud žalovaný (Finanční ředitelství v Praze) dospěl k tomuto závěru, bylo na místě tomuto tvrzení věnovat zvýšenou pozornost, dbát na to, aby bylo argumentováno konkrétními skutečnostmi, proč a z jakých důvodů toto ustanovení není v rozporu s ust. článku 17 Šesté směrnice Rady. Dále žalovanému (Finančnímu ředitelství v Praze) vytkl, že bylo třeba se vypořádat i s námitkou, zda byly splněny podmínky přímého účinku směrnice. Součástí správní úvahy pak musí být hodnocení konkrétních skutečností, vztahujících se k danému případu. Obecně formulované odůvodnění, tak jak jej uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, nelze považovat za dostatečné. S ohledem na to dospěl soud k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění vztahu mezi konkrétně zjištěnými skutečnostmi daného případu a jejich právní kvalifikací. Proto napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a vady odůvodnění zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Zavázal žalovaného postupovat v dalším řízení tak, aby v odůvodnění rozhodnutí byly uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních norem a informace o tom, jak se vypořádal se všemi námitkami žalobce.

Po té žalovaný (Finanční ředitelství v Praze) vydal dne 25.1.2008 rozhodnutí č.j. 425/08-1300-506729, kterým odvolání žalobce znovu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí k námitce existence přímého rozporu mezi ust. § 75 odst. 2 zákona o DPH a pravidly Šesté směrnice Rady uvedl, že vyhlášené mezinárodní smlouvy ratifikované na základě souhlasu Parlamentu jsou součástí právního řádu a jsou tedy předpisy zakládajícími povinnost postupu odlišného od postupu dle zákona (čl. 10 Ústavy). Posoudit soulad vnitrostátního předpisu s mezinárodní smlouvou je v ČR oprávněn soud (čl. 95 Ústavy). Šestá směrnice je aktem

přijatým orgány Společenství a je závazná pro stát, kterému je určena, pouze však pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo. Volba právní formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům (čl. 249 Smlouvy o založení Evropského společenství). Rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se platnosti a výkladu aktů přijatých orgány je v pravomoci Soudního dvora (čl. 234 Smlouvy o založení Evropského společenství). Přijetím šesté směrnice zavázala Rada členské státy k přijetí nezbytných právních předpisů s cílem uvést své systémy daně z přidané hodnoty do souladu se společnými pravidly aplikace daně z přidané hodnoty. Za tímto účelem Parlament ČR přijal vnitrostátní předpis, kterým je zákon o dani z přidané hodnoty. Tento zákon obsahuje vnitrostátní úpravu české daně, ta je pak součástí nadnárodně upraveného „společného systému“ vnitrostátních daní z přidané hodnoty jednotlivých členských států EU. Tuzemská daň je však upravena zákonem o dani z přidané hodnoty, který obsahuje podrobnou úpravu problematiky vzniku a podmínek uplatnění nároku na odpočet a je spravována zákonem č. 531/1990 Sb. Správce daně stanovil daňovou povinnost na základě použitelných ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty. Odvolací orgán je správním úřadem, jehož pravomoc je vymezena zákonem č. 531/1990 Sb., a vykonává správu daní v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy. Není oprávněn posuzovat, zda ČR splnila či nikoli závazek přijmout určitá pravidla společného komunitárního systému daně (čl. 1 Šesté směrnice Rady). Proto není v pravomoci odvolacího orgánu posoudit, zda ustanovení platného a použitelného vnitrostátního zákona je, respektive není, souladné s pravidly, která byla uložena k transpozici českému zákonodárci. Posuzování této otázky je vyhrazeno soudu (čl. 95 Ústavy a čl. 234 Smlouvy o založení ES). Odvolací orgán není orgánem přezkumu správnosti a úplnosti transpozice pravidel Šesté směrnice zákonodárcem, takovou pravomoc mu použitelný vnitrostátní předpis, na základě kterého vykonává svoji správní působnost, nepřiznal. Tvzení žalobce o neslučitelnosti ust. čl. 17 směrnice se zákonem o dani z přidané hodnoty není námitkou rozporu s právními předpisy či skutkovým stavem ani námitkou existence jiných důvodů způsobilých osvědčit nesprávnost nebo nezákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí dle § 48 odst. 3 písm. d) zákona č. 337/1992 Sb., kterou by byl tento odvolací orgán oprávněn v daňovém řízení o odvolání přezkoumávat. Odvoláním napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě platného a účinného znění zákona o správě daní a poplatků a zákona o dani z přidané hodnoty a podle názoru odvolacího orgánu v souladu s těmito předpisy.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 25.1.2008 č.j. 425/08-1300-506729 zrušil zdejší soud rozsudkem č.j. 5Ca 122/2008-34 ze dne 15.7.2009. V odůvodnění rozsudku soud mimo jiné uvedl, že v souzené věci má soud za to, že zdejší soud tím, že rozsudkem ze dne 1.11.2007, sp. zn. 6Ca 307/2006, zavázal žalovaného řádně zdůvodnit závěr vyjádřený v rozhodnutí žalovaného ze dne 9.8.2006, č.j. 6669/06-130, tj. závěr žalovaného, že ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. není v rozporu s čl. 17 Šesté směrnice Rady, vyjádřil svůj právní názor, že k takovému posouzení je žalovaný oprávněn. Před posouzením přezkoumatelnosti závěru, k němuž ve své rozhodovací činnosti dospěje správní orgán, předchází posouzení kompetence správního orgánu takový závěr vůbec činit. Zdejší soud ve výše uvedeném rozsudku nesouhlasil s tvrzením žalovaného v napadeném rozhodnutí, že žalovaný není oprávněn přezkoumávat námitku neslučitelnosti ust. čl. 17 směrnice se zákonem o dani z přidané hodnoty. Dle mínění městského soudu je tomu z důvodů shora uvedených právě naopak: povinností žalovaného, jakožto orgánu veřejné moci, je aplikovat komunitární právo, jakožto právo účinné na území České republiky, tedy členského státu Evropské unie. Bylo tedy povinností finančního úřadu a rovněž i žalovaného tuto námitku řešit a odpovídajícím způsobem se s ní vypořádat. Správní orgán měl tedy uvést, zda tvrzený rozpor shledává či nikoliv a v případě, že jej shledá, pak uvést a zdůvodnit, zda jsou dány i podmínky pro aplikaci přímého účinku směrnice. Soud rovněž konstatoval, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu závěry, k nimž správní orgán dospěl a na základě kterých ve

věci rozhodl, přezkoumává, tedy nenahrazuje chybějící závěry správního orgánu svými vlastními. Povinnost posoudit shora uvedenou spornou otázku je tak primárně na správním orgánu, který tak učiní v novém řízení a nově vydané rozhodnutí odůvodní způsobem přezkoumatelným soudem.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15.7.2009 č.j. 5Ca 122/2008-34 podal žalovaný kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 25.11.2009 č.j. 7Afs 116/2009-70 (dostupný na www.nssoud.cz) zamítl.

Žalovaný (Finanční ředitelství v Praze) v předmětné věci opětovně rozhodl svým rozhodnutím ze dne 4.8.2010 č.j. 4454/10-1300-203245 tak, jak výše uvedeno.

Městský soud v Praze o podané žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 13.3.2012, č.j. 8Af 58/2010-63 a to tak, že rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 4.8.2010, č.j. 4454/10-1300-203245 zrušil a věc vrátil žalovanému Finančnímu ředitelství v Praze k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14.6.2012, č.j. 1 Afs 48/2012-39 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13.3.2012, č.j. 8Af 58/2010-63 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Při ústním jednání konaném dne 18.12.2014 setrvali účastníci řízení na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§110 odst. 4 s.ř.s.) dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze trpělo tím, že by Finanční ředitelství v Praze nedostalo své povinnosti řádně a srozumitelně vysvětlit, zda v daném případě byly splněny podmínky přímého účinku předmětné směrnice. Finanční ředitelství v Praze podle Nejvyššího správního soudu porovnálo v napadeném rozhodnutí znění § 19 odst. 4, 5 a 6 zákona č. 588/1992 Sb. s § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. a konstatovalo, že je zřejmé, že § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. shodně jako dřívější úprava neumožňuje uplatnění odpočtu daně u nákupu osobního automobilu, a proto je Česká republika v souladu s čl. 17 odst. 6 šesté směrnice oprávněna zachovat si toto vynětí z nároku na odpočet. Finanční ředitelství v Praze mělo tak žalobcovu námitku ohledně neslučitelnosti § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. a šesté směrnice za nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku, v jeho odůvodnění, také uvedl, „že stěžovatel se skutečně nezabýval splněním podmínek přímého účinku šesté směrnice, jak mu vytýká městský soud. Nejvyšší správní soud má ale za to, že ve chvíli, kdy správní orgán dovodil slučitelnost vnitrostátní právní úpravy a komunitárního práva, nemusel se již z logiky věci dále zabývat otázkou případného přímého účinku směrnice a její přednostní aplikací na daný případ. Na druhou stranu však nelze aprobovat názor stěžovatele, že se otázkou přímého účinku šesté směrnice nemusel zabývat, neboť se žalobce v odvolání přímého účinku sám nedovolával. Správní orgán je odpovědný za znalost právních předpisů, šestou směrnicí nevyjímaje, a za případnou interpretaci a aplikaci právních předpisů *in concreto*, zde uplatnění přímého účinku šesté směrnice (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 Afs 53/2009 – 63, publ. pod č. 1986/2010 Sb. NSS). Nelze jistě polemizovat s tím, že správce daně je povinen postupovat v souladu se zákonem, nelze však opomíjet ani povinnost, která jej stíhá stran eurokonformního výkladu zákona vždy tam, jedná-li se o práva jednotlivců. Nevyložil-li takto příslušné ustanovení zákona správce daně v I. stupni, tím spíše tak měl

učinít žalovaný v odvolacím řízení. To však nic nemění na závěru, že v nyní projednávané věci stěžovatel (byť až ve svém třetím rozhodnutí ve věci) této své povinnosti dostál.

Námítku stěžovatele v tomto směru tedy shledal Nejvyšší správní soud důvodnou, nicméně současně vzal v potaz skutečnost, že městský soud, byť označil rozhodnutí stěžovatele za nepřezkoumatelné, zabýval se jím přesto meritorně, tedy je přezkoumal, a v odůvodnění svého rozsudku uvedl skutečnosti, které dle něj zakládají nezákonnost. Za této situace Nejvyšší správní soud dospěl, a to zcela v souladu se svou konstantní judikaturou (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2007, č. j. 5 Afs 58/2006 – 41), k závěru že, jakkoli městský soud pochybil v posouzení otázky přezkoumatelnosti, rozhodnutí (označené jako nepřezkoumatelné) stěžovatele přezkoumal a z odůvodnění je zřejmé a srozumitelné, pro které důvody je zrušil, netrpí napadený rozsudek městského soudu namítanou nepřezkoumatelností, pro kterou by jej bylo nutno zrušit. Postupoval-li by Nejvyšší správní soud jinak, nebylo by možno označit jeho postup jinak, než jako účelový a formalistický; přitom takový postup soud ve své judikatuře striktně odmítá.“

Dále se pak Nejvyšší správní soud velmi obsáhle a podrobně zabýval souladem vnitrostátní právní úpravy se šestou směrnicí.

Podle čl. 17 odst. 2 a 6 šesté směrnice, ve znění směrnice Rady 95/7/ES ze dne 10. dubna 1995 (Úř. věst. L 102, s. 18; Zvl. vyd. 09/01, s. 23):

2. Jsou-li zboží a služby použity pro účely jejich zdanitelných plnění, je osoba povinná k dani oprávněna odpočíst od daně, kterou je povinna odvést:

a) daň z přidané hodnoty, která je splatná nebo byla odvedena za zboží nebo služby, jež jí byly nebo mají být dodány jinou osobou povinnou k dani; (...).

6. Nejpozději do čtyř let ode dne, kdy tato směrnice vstoupí v platnost, rozhodne Rada jednomyslně na návrh Komise o tom, jaké výdaje nelze odpočíst od daně z přidané hodnoty. Daň z přidané hodnoty nebude za žádných okolností odpočitatelná z výdajů, které nejsou přísně provozními výdaji, jako například výdaje na luxusní zboží, na zábavu a reprezentaci. Dokud výše uvedená pravidla nevstoupí v platnost, mohou členské státy zachovat veškerá vymezení obsažená ve svých vnitrostátních předpisech v době vstupu této směrnice v platnost.

Podle § 19 odst. 4 věty první zákona č. 588/1992 Sb. plátce nemá nárok na odpočet daně při nákupu osobního automobilu, a to i formou finančního pronájmu, při technickém zhodnocení osobního automobilu a při nákupu vratných lahví.

Podle § 19 odst. 5 zákona č. 588/1992 Sb. odstavec 4 se nevztahuje na nákup osobních automobilů za účelem jejich dalšího prodeje, a to i formou finančního pronájmu, pokud je uskutečňován plátcem. Odstavec 4 se nevztahuje rovněž na nákup osobních automobilů a vratných lahví určených na vývoz, pokud je uskutečňován plátcem.

Podle § 19 odst. 6 zákona č. 588/1992 Sb. plátce má nárok na odpočet daně z přírážky nad úroveň vstupní ceny bez daně u finančního pronájmu osobního automobilu.

Podle § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. plátce nemá dále nárok na odpočet daně při pořízení osobního automobilu, a to i při pořizování formou finančního pronájmu a při technickém zhodnocení osobního automobilu podle zvláštního právního předpisu. Zákaz odpočtu se nevztahuje na nákup osobních automobilů plátcem za účelem jejich dalšího prodeje a finančního pronájmu. Zákaz odpočtu se nevztahuje rovněž na pořízení osobních automobilů určených na vývoz plátcem. Plátce však nemá nárok na odpočet daně, pokud

osobní automobil pořízený za účelem dalšího prodeje, a to i v případě jeho pořízení formou finančního pronájmu, použije pro účel, u kterého nemá nárok na odpočet daně.

Nejvyšší správní soud připomněl, že „podle konstantní judikatury Soudního dvora Evropské unie nárok na odpočet je jakožto nedílná součást mechanismu daně z přidané hodnoty základní zásadou vlastní systému DPH a nemůže být v zásadě omezen daně z přidané hodnoty základní zásadou vlastní systému DPH a nemůže být v zásadě omezen (viz rozsudky ze dne 21. března 2000, *Gabalfrisa a další*, C-110/98 až C-147/98, *Recueil*, s. I-1577, bod 43; ze dne 8. ledna 2002, *Metropol a Stadler*, C-409/99, *Recueil*, s. I-81, bod 42, jakož i ze dne 26. května 2005, *Kretztechnik*, C-465/03, *Recueil*, s. I-4357, bod 33).

Soudní dvůr rovněž v citovaných bodech výše uvedených rozsudků rozhodl, že podle zásad upravujících společný systém daně z přidané hodnoty se tato daň použije na každé výrobní nebo distribuční plnění a odpočte se přitom daň z přidané hodnoty, která zatěžuje přímo plnění na vstupu. Nárok na odpočet se uplatní okamžitě ve vztahu ke všem daním, které zatížily plnění uskutečněná na vstupu. Z toho vyplývá, že veškeré omezení nároku na odpočet daně z přidané hodnoty má dopad na úroveň daňové zátěže a musí být používáno podobně ve všech členských státech. Odchyly jsou tudíž povoleny pouze v případech výslovně stanovených šestou směrnicí (viz rozsudek ze dne 19. září 2000, *Amprafrance a Sanofi*, C-177/99 a C-181/99, *Recueil*, s. I-7013, bod 34; výše uvedený rozsudek *Metropol a Stadler*, bod 42, jakož i rozsudek ze dne 11. prosince 2008, *Danfoss a AstraZeneca*, C-371/07, *Recueil*, s. I-0000, bod 26). Krom toho ustanovení, která stanoví odchylky od zásady nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, jež zaručuje neutralitu této daně, musejí být vykládána striktně (výše uvedený rozsudek *Metropol a Stadler*, bod 59).“

Podle Nejvyššího správního soudu čl. 17 odst. 2 šesté směrnice „vyjadřuje výslovným a přesným způsobem zásadu, že osoba povinná k dani má nárok na odpočet částek, které jsou jí účtovány z titulu daně z přidané hodnoty za zboží, které je jí dodáno, nebo za služby, které jsou jí poskytnuty, pokud jsou toto zboží nebo služby použity pro účely jejich zdanitelných plnění.

Nejvyšší správní soud také konstatoval, že „Výjimky z nároku na odpočet v zákoně o dani z přidané hodnoty stanovil v rozhodné době (první čtvrtletí roku 2006) jeho § 75. Tedy pouze u plnění výslovně vyjmenovaných v tomto ustanovení neměl plátců nárok na odpočet.

Prvá věta § 75 odst. 2 vyjímá z nároku na odpočet daně při pořízení osobního automobilu, a to i formou finančního pronájmu. K tomuto omezení je nutno v souladu s judikaturou Soudního dvora přistupovat přísně restriktivně. Dle Nejvyššího správního soudu je „pořízením osobního automobilu“ nutno rozumět toliko pořízení osobního automobilu samotného, tedy plnění odpovídající kupní ceně osobního automobilu bez jakýchkoli dalších přírážek.

Dále je podstatné, že ustanovení § 75 v žádné své části výslovně neomezuje možnost odpočtu v případě daně z přírážky nad úroveň ceny bez daně u finančního pronájmu osobního automobilu (tedy jinak řečeno z poplatku za finanční službu – finanční pronájem, která nemůže naplňovat pojem „pořízení osobního automobilu“). S odkazem na obecnou zásadu nároku na odpočet je pak tedy nutno § 75 zákona o dani z přidané hodnoty nutno vyložit tak, že nestanoví-li toto ustanovení výslovně výjimku z této zásady pro daň z přírážky nad úroveň ceny bez daně, je možno u ní uplatnit nárok na odpočet daně na vstupu, stejně jako tomu bylo podle právní úpravy předcházející.

Na základě výše uvedeného lze tedy uzavřít, že zákon o dani z přidané hodnoty nerozšířil vynětí z nároku na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu obsažená v právní úpravě, která byla platná v době vstupu České republiky do Evropské unie, a § 75 odst. 2 cit.

zákona proto neodporuje požadavkům stanoveným čl. 17 odst. 6 šesté směrnice. Jak předcházející úprava, tak úprava účinná od 1. 5. 2004 ze zásady nároku na odpočet vyjímaly toliko daň při pořízení osobního automobilu (a to i formou finančního pronájmu) a při technickém zhodnocení osobního automobilu, a to pouze za podmínky, že takový osobní automobil nebyl pořízen za účelem jeho dalšího prodeje (a to i formou finančního pronájmu) či vývozu. Ve všech ostatních případech bylo možno nárok na odpočet daně na vstupu uplatnit.“

Městský soud v Praze tedy při svých úvahách vycházel ze závěrů, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.6.2012, č.j. 1Afs 48/2012-39 s tím, že orgány finanční správy postupovaly správně, když dovodily slučitelnost vnitrostátní právní úpravy, jmenovitě tedy § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. s komunitárním právem a že také postupovaly správně, jestliže aplikovaly tuto normu a nikoliv tedy přímo šestou směrnicí (čl. 17) tak, jak se vlastně ve všech svých podáních domáhal žalobce.

Rovněž pak Městský soud v Praze vycházel ze závěru Nejvyššího správního soudu, podle něhož tedy i z ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. vyplývá, že plátce daně má nárok na odpočet daně z přírážky nad úroveň vstupní ceny bez daně u finančního pronájmu osobního automobilu a zbylo jenom v podstatě vyřešit otázku, zda tedy tento princip, toto pravidlo bylo v konkrétní rozhodované věci dodrženo.

Zde tedy soud konstatuje, že z předmětného platebního výměru nelze zcela nepochybně tuto skutečnost zjistit, protože ten obsahuje pouze sumární výsledky, pokud jde o daň a odpočet apod., a koneckonců nelze to shledat s dostatečnou přesností ani z žalobou napadeného rozhodnutí, protože v něm se žalovaný, tedy Finanční ředitelství v Praze vypořádávalo s předmětnou věcí v rozsahu námitek tak, jak byly uplatněny v odvolání a je třeba konstatovat, že žalobce v odvolání tuto věc takto nepostavil, jeho námítky směřovaly jinam, než k tomu, zda tedy by měl nárok na odpočet z přírážky nad úroveň vstupní ceny. Nicméně z dalších podkladů, které jsou v daňovém spise obsaženy a na které poukázalo Finanční ředitelství v Praze, zejména tedy z obsahu protokolu Finančního úřadu v Rakovníku ze dne 18.5.2006 č.j.: 63234/06/069930/4532, z propočtů, které jsou v tomto protokolu obsaženy, a ze splátkového kalendáře č. 541462 označeného jako příloha 7, je zřejmé, že tedy pro účely daně z přidané hodnoty byla brána v úvahu jenom cena automobilů a k tíži žalobci tedy nebyla vzata daň z přírážky nad úroveň vstupní ceny, protože tou se předmětné výpočty vůbec nezabývaly. Soud má tedy za to, že z těchto podkladů lze učinit závěr, že orgány finanční správy v projednávané věci tedy aplikovaly § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. v souladu s těmi závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud a nárok na odpočet daně žalobci přiznaly tak, jak z této normy vyplývá.

Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný byl ve věci úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalobci. Soud přiznal úspěšnému žalovanému náklady řízení, které představují stravné pověřeného zaměstnance žalovaného ve výši 67,- Kč, parkovné za 2 hod v celkové výši 80,- Kč a cestovní náhrady ve výši 2.099,20 Kč na přepravu pověřeného zaměstnance žalovaného k soudnímu jednání z Brna do Prahy a zpět (celkem 400 km). Uvedené jízdné v sobě zahrnuje základní

náhradu ve výši 1.480,- Kč (3,70 Kč x 400 km) a náhradu za spotřebované pohonné hmoty ve výši 619,20 Kč, když cena motorové nafty podle vyhl. č. 435/2013 Sb. činí 36,- Kč. Celkem tedy soud na nákladech řízení přiznal žalovanému částku 2.246,20 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. prosince 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová